

Cimbora

JÓGYERMEKEK KÉPES HETILAPJA

Főszerkesztő: BENEDEK ELEK

TARTALOMJEGYZÉK:

Iskolába menő gyermekek. Rajzolta Csengery I.	49
Az árva. Vers. Irta: Rác Imre	50
Szegénység. Román mese	50
A tudós farkas. Mese. Irta: Somlay Károly . .	52
Az almafa. Történet. Irta: Szondy György . . .	53
Irigy mókuskák. Elbeszélés. Irta: Nászai Elza .	55
Rajzórán. Vers.	56
Tamás érdeklődik. Csevegés	56
Az aranycsengős báránka. Mese. Irta: Benedek Elek	58
A felkelők királynője. Színjáték. Irta: Huszár M.	59
A legnemesebb tett. Elbeszélés	63
A Cimbora rejtvényei	63
Öreg Cimbora üzeni	64

A
gyermek legkedveltebb lapja, a

Cimbora

eddig az első betűtől az utolsó olvasnivalót
adott a gyermekeknek, mert a lapnak nem volt

hirdetése

A lap elterjedtségét mi sem bizonyítja jobban,
mint az, hogy minden elített

hét

az olvasók táborának hatalmas növekedését jelenti.
A lap kiadóhivatala most elhatározta, hogy a mai

napig

fennállott rendszert megváltoztatja és az Erdély-
szerte elterjedt gyermeklapba, amelyet ma már
minden gyermek a kezében

tart

hirdetéseket is vesz fel.

A Cimbora

tartalma ezzel nem fog kisebbedni, mert amilyen
mértékben nő a lap

hirdetése

olyan mértékben nő annak terjedelme is.

A kereskedőknek

megfizethetetlen

értékű a Cimbora hirdetése, mert az egész
Erdély, sőt a külföld lakossága is olvassa.

**RENNER TESTVÉREK
ÉS TSAI BÖRGYÁR r.-t.
CLUJ (KOLOZSVÁR)**

**GYÁRT ELSŐRENDÜ
GÉPSZIJAKAT**

**Gödörcserzés! Gyors leszállítás!
Garanciát vállalunk!**

**Papir- és fűszernagykereskedők figyelmét felhívja az
iskolaszezonra „ZEA“ Első Román Krétagyár Cluj**

TASNÁDY GYÖRGY

díszműlakatos

Careii-Mari (Nagykároly) Str. Vas.

Lucaciu (Majthényi-u.) 14. szám.

Készít mindennemű iparművészeti és
díszmű tárgyakat, karos- és asztali
lámpákat, villanycsillárokat, virág-
és szalonszalkákat, írókészlete-
ket, hamutartókat, művészi kivitelű
bútor- és épületvasalásokat stb.

Elvállal bármiféle lakatosmunkát,
autogénhegesztést, gépek, csillá-
rok, mindenféle fémtárgyak javi-
tását, tisztítását és ujrászínezését.

Rókát

és más szörmét

felelősség mellett

fest az

UNIO

Kolozsváron.

**Szűcsöknek
árkedvezmény!**

Gyapju-, selyem-, pamutkelmét,
fonalat, szőrmét fest és tisztít a

„Kristály“

gőzmosó és kelmefestőgyár CLUJ. Telefon 500.

Póstacsomagok pontosan szállítat-
nak! — Kereskedőknek tömegáru-
nál árkedvezmény! — Képviseletek
vidéki városba kerestetnek!

A Cimborára

előfizetéseket
felvesz Erdély
minden könyv-
kereskedője!

Az összes iskolákban használt tankönyvek,
füzetek, rajztömbök, papír, író- és rajzszerek
legolcsóbban HUSZÁR könyvkereskedésében szerezhetők be!

Valódi békeminőségű aszbeszt fedő

➔ **PAL A** ➔

kapható igen jutányosan SCHWARTZ TESTVÉ-
REKNEL, Strada Decebal (Kölcsény-u.) 37. szám.
Kész fedéseket helyben és vidéken vállalunk!!

Nagyvárad és Arad között
autó járat személyenként 300 L.
óránként indul.

Indulás CUKOR garage. Telefon 16-01.
NAGYVÁRAD Szilágyi Dezső-utca 12. szám.
ARADON FEHÉR garage a pályaudvar mellett.

➔ **BÉKEBELI MINŐSÉGŰ ÚJ!** ➔

Gabonás-, lisztes-, gyapju- és szalmazsák.

Vizhatlan ponyva, napellenző, roletta- és madrac-vászon.

Afrik, seegrasz, bútorrugó, önműködő rolettatrudak. — Zsineg- és jutaheveder

minden méretben és mindennemű kárpitos kellékek. Befőttkötöző
és minden másnemű zsinegek 2/0 T—2/32 L-ig minden számban.

Zsákvarró kendercérna és cipészfonal, továbbá többféle minőségű
használt zsákok nagy választékban a legolcsóbb árban kaphatók

Glücklich Bernát és Fia cégnél Piața Victorie (Deák-tér) 27.
sz. Plébánia-épület. — Telefon 521.

A Cimbora azt üzeni:

**Ha finom
cukorkát
akartok:**

kérjete Melissát

Eredeti Wolfner

gépszijak

minden méretben

kaphatók

BRAUN és LÁSZLÓ vaskereskedésében,
Szatmár, Piata Victoriei (volt Deák-tér) 9.

A Szatmári Leszámitoló- és Kereskedelmi Bank r.-t.

Alaptőke 10 millió leu. — Tartaléktőke 1 millió leu. — Takarékbetét állomány 45 millió leu.

Bármely összeg erejéig fizetéseket vállal:

Bukarestben és bárhová LEUBAN, Bécsen keresztül bárhová OSZTRÁK
KORONÁBAN, Prágán keresztül bárhová CSEH KORONÁBAN, Berlinen
keresztül bárhová MÁRKÁBAN, Fiumén keresztül bárhová LIRÁBAN,
— Budapestén keresztül bárhová MAGYAR KORONÁBAN. —

Vesz és elad mindennemű idegen pénzeket és amerikai chequeket bevált.

Kölcsönöket legelőnyösebben folyósít.

A Generala bukaresti biztosító társaság, valamint az Assicurazioni Generali triesti biztosító társaság főügynöksége.

Betéteket könyvecskére és folyószámlára gyümölcsöztetésre elfogad
és azokat kívánatra azonnal bármikor visszaad.

Fiuk!

Lányok!

A Cimborát

olvassátok,

szerezsetek,

terjesszétok!

Aki elő akar fizetni a Cimborára, az írjon egy levelező-lapot Szatmárra, a Cimbora kiadóhivatalának címezve és a következő vasárnap már kezében a lap.

A lap egy negyedévre negyven leuért jár.

Felelős szerkesztő: Dénes Sándor.

Kiadó a Szabadsajtó Könyvnyomda és Lapkiadó r.-t.
A szerkesztőbácsi postája Satu-Mare (Szatmár) Eötvös-u.
4. sz. alá címezendő. - A közlésre szánt kéziratok Benedek
Elek címére, Kisbaczon, u. p. Nagybaczon, Háromszék-m. küldendők

Iskolába menő gyermekek.

Az árva.

Öklömnyi kis, fekete gyerek
A nagy parkban kószál, kanyarog:
Cigány-szeme nagy, sötét, kerek;
Cafatokban lóg róla a rokk.

Kis kezében kopott hegedű.
Cincog egy-egy bús nótát néha
A kis cigány, a szép, nagy szemű:
Mégis mindig szomorú, méla.

„Kevéske pénzt: . . .“ esdeklően néz rám,
Várja, hogy én könyörüljek rajta.
„Uram! Néha csak az Isten néz rám . . .“
S megvonaglik a kis művész ajka.

„Hát az anyád? . . .“ Könny szökik szemébe
És elfordul több szót nem is várva;
Némán felmutat a magas égbe,
Aztán zokog a kis cigány árva . . . —

Rácz Imre.

Szegénység.*)

(Ispirescu román mesekönyvéből.)

Volt egyszer, ahogy sohasem volt . . . Volt egyszer egy szegény ember — Nyavalyás volt a neve. Jó is volt, szorgalmas is volt szegény Nyavalyás, de hiába a nagy igyekezetje, sehogyszem tudott boldogulni. Gondolta magában: ha már így van, ahogy van, hadd legyen egy koldustarisznyából kettő, kapta-fogta magát s megházasodott. Bizony, ha megházasodott, hamar meg is bánta, mert ezután még rosszabbul folyt a dolga. Pedig az asszony is dolgoz, takarékos volt. Sajnálta szegényeket a falu népe, ki amivel tehette, segített is rajtuk, de mind hiába, napról napra koldusodtak, rongyosodtak: szánalom volt nézni rájuk.

— No, ez az ember szerencsétlen csillag alatt született, mondogatták a falusiak.

S igazuk volt, mert semmiben sem volt szerencséje. A verebek is mind az ő búzáját verték, a szomszéd földek felett szépen átrepültek. A jégeső az ő földjét verte el, a másét elkerülte. S ha csak egy kevés eső is esett, mintha mind az ő földjére gyült volna össze: egyszerre csak láttad, hogy nagy tó kerekedett rajta.

Volt ennek a szegénynek embernek a házában egy házi oltár. Ez az oltár ott állt a szoba sarkában réges rég idők óta, de bizony a szegény ember ügyet sem vetett rá. Hanem egyszer, amint az asztal mellett üldögélt, pipázgatót s mind azon tűnődött, hogy mért is verte

meg őt Isten ezzel a nagy szegénységgel, véletlenül a házi oltár felé pillant. Hát, Uram, Teremtőm, mit lát! Az oltár tetején guggolt egy rettenetes csúf szörnyeteg, akinek az orra a térdét verte, a szakála köldökig ért, a haja, mintha villával hányták volna a fejére — még a szeme sem látszott tőle. Szörnyű nagy púp volt a hátán, teste tele kelevénnyel, a keze összegombolyodva — hej, édes Jézusom, e világnak minden nyomorusága rajta volt ennek a szörny-szülöttnek a testén!

Mintha kigyó szaladt volna végig mellén, hátán, úgy megborzongott a szegény Nyavalyás, de aztán összeszedte magát s rákiáltott a szörnyetegre:

— Hé! Ki vagy, mi vagy!? Mit keresel az én házamban!?

Felelt a szörnyeteg, s undok pofája ijesztenően vigyorgott:

— Nem tudod, ki vagyok? Hát tudd meg. Az én nevem: *Szegénység*.

— Kitakarodj innét! — ordított a szegény ember.

— Ó, ó! Nem addig a'. Engem csak úgy dobhatsz ki ám, ha más valamit tudsz tenni a helyembe!

Meg sem mozdult a helyéről, csak vigyorgott az undok szörnyeteg, a szegény ember pedig, mintha fejbe ütötték volna, állt, állt, nem tudta, mit kezdjen, mit tegyen a szörnyeteg helyébe. Egy az, hogy kicsi volt a szoba, más az, hogy ebben a kicsi szobában sem volt semmi, még csak egér sem. Ugyan mit keresne itt az egér? Mit tehetett egyebet szegény feje, újra

* Ezt a mesét Ispirescu mesekönyvéből (és még sokat) dr. Haraszi Károly fordította le szó szerint, s szabadon ennek nyomán mesélem el ezt s a többi is majd. **Elek nagyapó.**

munkának látott, éjjel-nappal dolgozott, de Szegénység nem mozdult a házi oltárról, mert a szegény Nyavalyás éjjel-nappal való dolgának szikrányi látszatja sem vala.

Hát, nem takarodott ki *Szegénység*, s még csak akkor vigyorgott igazi utálatosan, amikor a szegény Nyavalyás feleségének gyermeke született. Fiu volt a gyermek, erős, egészséges, szakasztott az édesanyja, de, haj, örültek is, búsultak is a szülék, hiszen egy marék liszt nem sok, annyi sem volt a háznál. Az ilyen szegény emberek gyermekét ugyan ki tartja a keresztviz alá? Végig jártatta szegény nyavalyás az esztét az egész falun, egyetlen embert sem talált, akit komaságra szólítson. Gondolt erre, gondolt arra, egyszerre aztán eszébe jutott, hogy van az erdőben egy gazdag s amellet jószívű pásztor ember — hátha az vállalná a komaságot? Felcihelődött s elindult az erdőbe, de még ki sem ért a faluból, hát jön szembe a pásztor-ember, hazafelé terelgeti a nyáját. Köszön illendően s mondja, hogy éppen hozzá igyekezett s csak az volna kívánsága, semmi más, fogadja el a komaságot, s az Isten is megáldja.

— Elfogadom jó szívvvel, mondotta a pásztor ember, s még az nap meg is tartották a keresztelőt.

— No, kedves komám, — mondotta a pásztor ember — ihol ez a fehér gyapjas bárány, ez az én ajándékom. Hanem látom, hogy egy kicsit szük a hely te nálad, nem hagyom itt a bárányt, felnevelem, szaporitom, s majd meglátod majd kitakarodik ez a csúf szörnyeteg.

Azzal Istennek ajánlotta szegény Nyavalyást a pásztor ember, felhajtotta nyáját az erdőbe, Nyavalyás meg eltűnt az erdő komadásán. No, gondolta, lesz, ahogy lesz, hátha jól lesz?

Telt, mult az idő, de még egy esztendő sem telik el, jön a pásztor-ember bojtárja s mondja szegény Nyavalyásnak:

— Ihol ez a gyapju. Gazdám küldte neked.

— Hát én ezzel mit csináljak? — kérdezte az együgyű Nyavalyás.

— Azt, hogy tedd el. A fiad bárányának a gyapja, őt illeti.

— No, ha őt, mondd meg a gazdának, köszönöm, tiszteltetem s a jószágát nem felejttem.

Bement a házba s kiáltott Szegénységnek:

— Takarodj ki, hé, mert nincs hová tegyem ezt a gyapjat!

Bezzeg, hogy a szörnyeteg leszállott az oltárról, amint szegény Nyavalyás az oltárra dobta a gyapjat, mert ahová egyszer valami pénzérő kerül, ott nincs őneki helye. A házból azonban most sem takarodott ki, hanem a szoba másik sarkában huzódott meg. De telt, mult az idő, esztendő esztendőre fordult, a bárányból juh lett, a juhok báránya, egyszerre csak elszaporodtak a juhok, szaporodott a gyapju is, szegény Nyavalyás meg mind Szegénységre dobálta, hogy az már kezdett fulladozni a gyapju-csomó alatt. Mind tovább meg tovább huzódott Szegénység, már csak az ajtó sarkában volt helye.

Egyszer aztán jön a bojtár s nagy bödön turót hoz szegény Nyavalyásnak.

— Ihol, hoztam egy bödön turót. Ezt a ti juhaitok tejéből csinálta a gazdám.

Hej, örült szegény Nyavalyás! Most már csak az ajtó sarkában volt hely, ugy tele volt a szoba gyapjuval. Nagyot rikkantott Szegénységnek:

— No de most csakugyan takarodj innét, mert különben úgy fejbe váglak ezzel a bödönnel, hogy kiloccsan az agyad!

— De hová menjek? — siránkozott Szegénység.

— Menj valamelyik vadászhoz, mondta Nyavalyás. Tarisnyája, kamarája üres a vadásznak!

Hiszén, Szegénység sem mondatta ezt kétszer, nosza, egyet ugrott, kettőt szökött, s kint volt a pitvarban. Egy esztendeig azonban még ott ólalkodott, de akkor a bojtár annyi gyapjut hozott, hogy a pitvarban sem volt maradása. Uccu, szaladt, mintha szemét vették volna s meg sem állt, míg egy vadász kamrájába nem talált. És azóta a vadászkónál lakik szegénység.

Amint Szegénység elszaladt Nyavalyástól, attól a pillantástól kezdve szemlátomást lélepesedett, gyarapodott, s bezzeg, hogy most jól folyt dolga, sóra, fára nem volt gondja. Egyszer aztán meglátogatta a komája s mondta neki:

— No, úgy-e, mondtam, amikor a bárányt adtam, hogy majd kitakarodik házadból Szegénység. Mert jegyezd meg jól, koma, hogy „a szegénységet csak apró marhával lehet a házból kihajtani...”

A gyermek és a csillagocska.

– Csillagocska, gyere le az égből!
 – Nem mehetek, kedves gyermek.
 – Miért nem jöhetsz, csillagocska?
 – Sok a dolgom idefenn.
 – Ej, ugyan mit dolgozol?
 – Én és testvéreim vagyunk a sötét égboltozat világító mécsesei. Csillogunk, ragyogunk, hogy fényes legyen az éjszaka. Oh, de szomorú volna nélkülünk a föld éjjel is! – Azután messze, úttalan pusztákon, mi mutatjuk meg az utolsó embereknek, merre menjenek, ha északnak, merre, ha délnek akarnak jutni. A pásztoroknak mi vagyunk az időmutatójuk. Hosszú éjszakákon csak felnéznek ránk s állásunkról tudják, mennyire haladt már az idő.

És tudod, te gyermek, hogy a nagy-emberek születését ki tudatja az emberekkel? Egy gyönyörűszip, hosszú-uszályú csillag közülünk. Ó, azon a titokzatos, szép éjszakán mindnyájan kétszeres fényvel villogunk örömmünkben.

Sokat tudnék még mesélni neked, hogy a jó Isten, mennyi szép dolog elvégzését bízta ránk, de nem időzhetek egy helyben soha, el-

maradnék testvéreimtől. Aludj békességben, kedves csillagocska.

– Kedves gyermek, gyere hozzánk az égből!
 – Nem mehetek, csillagocska. Sok a dolgom idefenn.

– Ej, ugyan mit dolgozol?
 – Én és testvéreim vagyunk jó szüleink gyönyörűszipje. Akármilyen szomorúak, mi felvidítjuk őket. Ha mi jók vagyunk és szeretjük őket, olyan az éjszakájuk, mintha mindig ezer csillag ragyogna felettük s olyan a nappaluk, mintha mindig tele volna napsugárral. Amíg értünk tehetik, semmiféle munkában el nem fáradnak.

Azután, ha felnövünk, mi leszünk a támaszaik. Mi doldozunk helyettük, mi ápoljuk, ha betegek, mi kísérjük el utolsó útjokra, ha a jó Isten magához szolitja őket. – Ugy-e, sok szép dolgot bízott ránk a jó Isten, kedves csillagocska?

– Ó gyermek, a te munkád szebb a csillagok munkájánál is. Végezd örömmel és teljes szívvel. Isten áldjon, kedves gyermek.

– Téged is, kedves csillagocska.

BCU Cluj / Central Library Cluj A tudós farkas.

– Irta: Somlay Károly. –

Tudjátok-e, merre van az *Ecsedi-láp*? Szatmárvármegyében a Kraszna vize mellett van ez a mértföldekre terjedő nagy náderdő, amelyhez sok szép magyar monda és rege fűződik.

– Éger-, juhar- és szálfák nyujtogatják zöld koronáikat a lápok és nádasok rengetegeiből és a vizenyős sikok felett vadludak hápognak; a csillagvirágos réteken pedig darvak karingóznak, táncolnak és krúgatnak. Az acélszinű vizeken meg bibicek és gémek úszkálnak.

Egyik nyári hajnalon még suhogott a nádbagoly szárnya; a víz- és földpárák gyöngyei remegve csillogtak a fűszálakon és az ébredő Nap álmosan pislogatott a szellő suhintásra hajladozó millió és billió nádszálakra: mikor a ravasz *Csonka* és a félszemű *Kullogó* véletlenül találkoznak ám az egyik szigeten, itt az *Ecsedi-lápon*.

– Jó reggelt szomszéd, – köszönti alázatosan *Csonka* bátyó a mogorva *Kullogó* bátyót. – Hogyan áll a kelmed konyhája dolga?

– Rosszul áll a konyha dolga – felel morogva a vén *Kullogó* és hasa alá kapván bozontos farkát, leheveredik a homokra.

Ejnye, majd hogy el nem felejttem bemu-

tatni néktek a korán kelő két bátyót. Az egyik, a csonka, ez bizony egy fark nélküli vén róka, aki ezt a szép rókadiszt egy csapóvasban hagyta emlékül. A másik, – már mint a *Kullogó*, – ez meg egy sok vérengző verekedést látott farkas, akit *réli kutyó*-nak is csufolnak a szatmármegyei paraszt emberek.

Sokáig heverészett tétlenül a két orvvadász a homokon. Hallgattak, füleltek, hogy nem sipit-e valahol a közelben egy-egy őzgödölyécske, amelyik az anyjától elmaradt.

De bizony hiába leskelődött a két haramia, nem mutatkozott sehol a várva lesett préda. Pedig kongott ám a bendőjük az ürességtől.

Unalmukban hát csufolgatták egymást, hogy teljék-muljék az idő valamivel.

– Ah, farkatlan róka! Hiányzik a diszjeled, a bozontos farkod, – morogta *Kullogó* és gúnyos pillantásokkal mérte végig a hasát vakargató *Csonka* pajtást.

– Minék a farkod a rókának? Én új divatot kezdtem a rókavilágban. Fark nélkül járok; mert ez a bozontos izé egyrészt akadályoz a futásban, másrészt meg az illatja sem valami kellemetes, – felelte a ravasz *Csonka* és hogy

elejét vegye a további gúnyolódásnak, átterelte a beszélgetést az általános inségre.

– Hát bizony nagy most a nyomoruság, – vette át a szót Kullogó, – pedig annyi birka-akol van itt a közelben, hogy száz farkas is jólakhatnék bürgehussal. De veszedelmes az aklok körül sétálgatni. Lám, a tavasszal egy juhász hogy kiütötte baltájával az egyik szememet.

Alig fejezte be a siralmashangu panaszt, furcsa hang ütötte a füleiket.

– Mintha ló nyerített volna a nádas túlsó felén, – mondta a róka.

– Én is úgy hallottam, hogy ló nyerített, – felelte a farkas és mindjárt talpra is ugrottak, hogy elinduljanak kémszemlére.

A nádas túlsó oldalán csakugyan egy ló legelészett. Szép vasderes színű, kövér lovacska volt.

– Biztos! – szólt halkán Kullogó.

– Csalárd! – mondta Csonka koma.

Kevés időig tanácskoztak, hogy mi módon támadják meg a lovacskát.

– Csend legyen! Nékem ilyen dolgokban bölcs tapasztalataim vannak. Csak kullogj utánam Csonka barátom, a többi az én dolgom, – dörögte Kullogó mester és szépen odasomfordált a legelésző lóhoz.

A lovacska kissé bizony meghökkent, mikor a két haramiát meglátta; de aztán arra gondolt, hogy szégyen ugyan a futás, de némelykor hasznos. Hát majd futni fog, ha futásra kerül a dolgok sorja.

Kullogó először is szerencsés jóreggelt kívánt a lónak, aztán illendőségesen bemutatkozott és egyuttal megkérdezte, hogy mi a becsületes neve a lovacskának.

Ez aligha át nem látott a szitán, mert így felelt:

A hátsó jobb patámon van egy acélpatkó, arról leolvashatjátok a nevemet.

– Én egy szegény pusztai vadász fia vagyok. Én nem jártam iskolába. Nem is tudok írást olvasni, – mondta a róka és tüstént odább is somfordált.

– No, én sok iskolát végeztem. En értek a betűhöz. Majd én elolvasom a patádról a nevedet, – dicsekedett a tudós kullogó és odakuporodott a lovacska mögé.

Ennek sem kellett több. Hirtelen felemelte a jobb lábát és úgy homlokra rúgta a kíváncsi haramiát, hogy százfélé loccsant az agyveleje.

A betyár Csonka meg nagyvígán röhögött egy nyírfa alatt a Kullogó szerencsétlenségén.

Az almafa.

– Irta: Szondy György. –

A kert közepén csinos kis almafa állott. Még csak pár éve ültették ki a faiskolából, de a helye jó volt és a kis fa évről-évre derekasan gyarapodott. Az idén már virágokat is hozott; és most ott pompázott a ragyogó tavaszi ég alatt, elborítva nagy, halványrózsaszínű virágokkal, mint egy óriási menyasszonyi bokréta. Méhek döngicsélték körül, vidám napsugár bujkált az ágai között és úgy látszott, mintha az egész kert büszke lenne a fácskára.

Körülötte babot ültettek el; és a babok épen előző éjszaka bujtak ki a földből. Két kemény, halovány sziklelevelüket még meredten nyujtották jobbra-balra és gyenge hajtásaik bámesz elragadtatással nézték az almafa ragyogó pompáját.

– Óh, be gyönyörű! – suttogták álmélkodva. – Milyen nagy! Milyen illatos! – és némelyikük hizelkedően bókkolt a fácska felé:

– Szeress minket is egy kicsit, gyönyörű tavaszi csoda! Mosolyogj ránk is, engedd, hogy bámulhassunk! Óh, ha valaha mi is ilyen hatalmasok, ilyen pompások lehetnénk!

A fácska szótlanul hallgatta a dicsőítést: nem törődött vele. Nagy, boldog örömmel töltötte el a tavasz; az ágai szinte remegtek a boldogságtól és a virágaiból szállt, egyre szállt az ég felé az illat, mint alázatos és csöndes imádság.

Boldog volt a fácska, de a boldogsága remegő volt és komoly, mert messze előre gondolt már: a tavaszutó dermesztő, fagyos éjszakáira, a nyár zivatarjaira; a tömérdék elenségre, akikkel szembe kell szállnia, míg betölti hivatását: piros almákká gömbölyödnek színes virágai. Úgy aggódott, külön minden virágjáért, mint az anya gyermekéért; mert a fának ugyanaz a virág, ami az anyának a gyer-

mek. És ő tudta, hogy sok, igen sok gyermeke fog korán, fiatalon és hiába elpusztulni. Tudta és mégis sajnálta őket és boldog álmódzásai-ba belevegyült a fájdalom is és néha tetőtől-talpig megborzongott. Ilyenkor sirni látszott a fa: halovány szirmok peregtek-forogtak róla a földre, mint a könnyek.

Teltek a napok és a kert lassanként zöld mohát öltött. Az almafa is elvesztette virágos diszét, zöld levelek borították be az ágakat és közöttük apró kis gömböcskék húzódtak meg. Langyos esők locsolgatták a kertet, az ázott föld illatos párákat gőzölt alkonyatkor és a növények frissen, vígan szökkentek szárba. Az almafa körül leveles bokrokká terebélyesedtek a babok is. Halkan, csendesesen, szinte észrevétlenül nőttek, de azért a hajtásuk napról-napra magasabbra emelte a fejét és most már cseppet sem tetszett nekik az almafa.

– Nézzétek csak, – mondta egy kora hajnalon a legnyurgábbik – már egy szál virág sincs rajta! Most már nem is szép! Olyan, mint akármelyik közönséges fa!

– És nem is nő! – tódította egy másik. – Mekkora nőttünk mi a tavasz óta, ő meg most is csak akkora, mint volt!

– Nincs benne semmi erő, – szólalt meg a harmadik. – Ugy látszik, virágot sem fog többet hozni. Én bezzeg nyitogatom őket egyremásra.

– Én is, én is! – dicsekedtek mindannyian.

– Nem is tudom, miért tetszett nekünk olyan nagyon, – szólalt meg újra a legelső. – Hiszen mi most még szebbek vagyunk, mint ő – és ha volna mire kapaszkodni, még magasabb is is volnék nála! No bizony!

Az almafa nem is hallotta a babok fecsegését. Már javában küzdött a gyermekeiért. Megfeszítette minden erejét, hogy ne rázkódjának az ágai, ha szél fútt; rejtegette őket a levelek közé, ha jött nesztelen szárnyalással az almamoly igénytelen kis lepkéje, amelyik petét rak a fejlődő almákba, hogy a kikelő hernyó elpusztítsa őket. Rettegett, nehogy jégeső verje el a határt és álmódott szép, derűs őszről, amikor piros almák fognak mosolyogni zöld ágai között.

De a gyermekei közül egyre több hullott el mégis, amint nyárba hajlott a tavasz. Csenevész, rosszul nőtt, apró almák borították be alatta a földet.

– Hullik a férgese! – mondotta a kertész, amikor reggelenként összeszedte a lehullt gyümölcsöket.

– Látjátok? – kacsintottak össze a babok. Látjátok? Még gyümölcsseit sem tudja megérlelni! Egészen elgyengült már! Minek is tartják itt a kertben? Rég' ki kellett volna vágni!

– Igen bizony! – szólt egy másik. – Hiábavaló itten és csak akadályoz minket a növésben. Minden délelőtt árnyékba borít! Ha nem volna itt, már kétszer akkora volnék!

– Előünk meg délután takarja el a napot! – zúgott egy másik csoport.

– Én meg is mondom neki a magamét! – hengegett megint a legnyurgábbik. – Hallod-e, te! Almafa, vagy mi vagy! Mit állsz itt hiába? Virágot se hozol, gyümölcsöt sem érlelsz! Utban vagy nekünk, árnyékot vetsz ránk. Miért nem pusztulsz már innen?!

Az almafa szeliden felelt:

– Hja, lelkem, én nem babot termek! Az én gyümölcseim lassan érnek. Árnyékot meg én sem vetek rátok többet, mint ti reám. Ha annyira beárnyékolak, hogyan nőhettek itt alattam ilyen nagyra?

– Hiszen nővünk még nagyobbra is, ne félj, de akkor jaj neked!

Az almafa erre már nem is válaszolt. Pedig a baboknak igazuk volt. Egy napon hosszú karókat hozott a kertész; némelyik még az almafánál is magasabb volt. Minden bab-bokor mellé leszurt egyet és a szárukat gondosan reá csavargatta.

– Pár nap múlva a tetején leszek! – kurjantott vígan a legnyurgábbik, mikor elment a kertész és örömeiben tetőtől-talpig beborult fehér virágokkal.

– Egy éjszaka többet növekedünk, mint ez a híres almafa tíz esztendő alatt! – hengegtek a többiek és virágba borult valamennyi.

– Ide nézz almafa! – hívalkodtak. Így virágzunk mi! Alól már érett hüvelyek vannak rajtunk, de azért a virágokkal sem fukarkodunk. És hogy nővünk! Hogy kapaszkodunk a fejed fölé! Nem félsz tőlünk?!

Az almafa pedig nem ért rá válaszolni. Rekkenő szárazság borult a kertre és minden gyökérszála lázasan szivattyuzta a vizet, hogy a zsendülő almák el ne fonnyadjanak.

De a babok még nem érezték a szárazságot. A hajnalok harmatja elég volt, hogy uj

erőt öntsön mindenikbe. Egyre magasabbra kapaszkodtak a vékony karókon és egy napon már magasról néztek le az almafára mindannyian.

– Véged van! – sziszegtek felé kaján kárörömmel. – Körülvettünk, nem menekülhetsz! Még egy éjszaka és megfojtunk!

– Ne bomoljatok! – szólt rájuk komolyan az almafa. – Miattam nőhettek akár az égig is, csak arra kérlek, ne kapaszkodjatok reám. Engem ugysem pusztíthattok el, legfeljebb kellemetlenek vagytok; hanem magatoknak válhatik veszedelmessé, ha túlnagyot akartok! Maradjatok veszteg, én sem bántalak, ti se irigykedjete, hogy élek!

– Haha! Megijedtél, ugy-e? Mentegetődző! Még, hogy nem bántasz! Ki borított árnyékba mindnyájunkat, ha nem te? Hanem most ütött a bosszu órája! – ordítottak a babok és minden erejükkel nyujtókodtak, hogy elérhessék az almafa ágait. Reggelre rá is kapaszkodott valamennyi.

– Győztünk! Éljen! Meghalt az almafa! Most már miénk a világ! – és vad győzelemkiáltással lepték el az almafa minden ágát. Az almafa egészen eltűnt alattuk; még a levelei sem látszottak a tömérdek fehér babvirágtól.

– Megfojtunk! Megölünk! – zúgták a babok.

Az almafa egy ágát sem mozdította.

– Legyen eszetek! – szólalt meg végre, mikor kissé lecsendesedtek. Látjátok, hogy még csak egy almát sem tudtatok lerázni rólam! Hogy gondoljátok hát, hogy engem megöltök?

– Igen, megölünk! – felelt dühösen a nyurga vezér. – Nem is tudsz védekezni! Hiszen meg sem mozdulsz!

– Szerencsétlenek! – mondta az almafa.

– Hát lássátok már be, hogy az én erőm éppen a mozdulatlanság! De a ti pusztulástokat nem is én idézem elő, hanem más, aki hatalmasabb mindnyájunknál!

– Mit hallgatunk reá! Szót se többet! – kiabáltak a feldühödött babok.

– Jól van – szólt az almafa. – Én figyelmeztetlek; ám ti lássátok! – és a babok diadalünnepet ültek és még szorosabban kapaszkodtak össze a karókon az almafa körül.

– Vége van! Az almafát megöltük! – hirdették a babvirágok a szélnek, napsugárnak és a kert közepén messzire világított a fehér babvirágok bokréája a megölt almafa tetején, mint egy zászló.

De a szárazság még egyre tartott és az

almafa már érezte, hogy a rekkenő hőség után vészes vihar vajdik a messze felhők mélyén. Nagy, nyomasztó csönd borult a kertre; elhallgattak a madarak és a lepkék félénken bujtak a levelek alá. Forgószelet kelt és enyészett el az országuton, messze magasra kavarta a port és a láthatár szélén ijesztő barna felleg tolakodott egyre magasabbra. Mély dübörgés vonaglott át az égen és a felhő már itt volt, már eltakarta a napot és a szél fékevesztetten kapott bele a növényekbe. Zúgott, kavargott a levegő, dörgött-csattogott, világolt földszint az ég – és az eső vágta, paskolta a leveleket.

A felkapaszkodott babok rémulten kucorogtak az almafa ágain.

– Csak egy kissé engedj a szélnek, mert elveszünk! – könyörögtek kétségbeesetten, hanem az almafa meg sem mozdult. A vihar pedig megragadta a babkarókat és amint kicsavarta őket a földből, derékban tépte ketté a babokat is. Mire kifeszült az égen a szivárvány hétszinű hídja, az almafán haldokoltak a győzők; és őszre nem maradt belőlük egyéb, csak a sok szerteszórt, kidöntött karó. Az almafa pedig ifju erőben állt az őszi napfény arányában és a levelei között duzzadó almák mosolyogtak, frissen és pirosan, mint az élet.

Irigy mókuskák.

Zugó erdőben sok fa, sok fán sok galyacska, egy galyacsán kettős-mogyorócska.

Meglátta a hosszúfarku mókuska.

– Enyém a mogyoró, senki másé!

Ugrik egyet, ugrik kettőt, ott terem a kettős-mogyoró mellett. Nyelvét nyujtogatja:

– De jó lesz a mogyorócska!

– Jó ám annak, aki megeszi!

Hát, uramfia! – éppen ott a mogyorócskák felett mozog egy másik mókuska.

Ebből nem lesz jó dolog. – Haragszik már a mi mókuskánk is. Borzogatja szőrét s felszól nagymérgesen.

– En eszem azt meg, nem más!

– Majd megmutatom, hogy ki.

– Én előre kiválasztottam.

– Én már tegnap is erre jártam!

– Nem beszélék vele sokat, elkapom előle – gondolta mind a kettő.

Egyik is ugrott, a másik is ugrott... reccs!... leszakadt az galyacska, lehullott róla a kettős mogyorócska.

Leshettek most már utána irigy mókuskák. Arrajárt a sündisznócska, felkapta a mogyorócskát, hej! de elszaladt vele!

Igy jár, aki irigykedik, testvérrel nem osztokodik.

Nászai Elza.

Rajz-órán.

Örömben a gyermekcsereg,
Közöttük egy sem kesereg, —
Hajlandók ők minden jóra;
Most kezdődik a rajz-óra.

Komoly a tanár úr szörnyen,
Nem is elégszik meg könnyen;
S aki ma jól nem felel:
Csak büntetést érdemel.

Nagy körzöt tart a kezében,
S a fiúkhoz szól eképpen:
„Ne magyarázzak hiába,
Legyen csend az iskolába!”

Figyelmes lesz a sok gyermek,
Némán néznek, mint a hal, —
Csak a tanár szava hall'szik:
„Fiúk, ez egy körvonal!”

Tamás érdeklődik.

(A piramisokról.)

Tamás: (egy hatalmas könyvet cipelve közeledik apjához) Visszahoztam a könyvet, anyus megengedte, hogy a képeket megnézezzem. Nézd meg, hogy nem piszkoltam be, bár egész délután nézegettem a benne levő gyönyörű képeket.

Apa: Sok szép épületet, szobrot és képet láttál ebben a könyvben. Különösen gyönyörű templomok vannak benne. Bizonyára elfáradtál a nézegetésben és most játszani akarsz menni.

Tamás: Még nem jöttek haza a gyerekek; szeretnék még egy kicsit veled beszélgetni.

Apa: Gondoltam, hogy azért közeledsz felém. Ha valamit nem értettél meg, tudod, hogy mindig megkérdezheted tőlem, ha nem vagyok nagyon elfoglalva.

Tamás: Sok mindent nem értettem meg, mert anyus csak a képeket engedte nézegetni. Nem olvastam el semmit, csak a képek aláírását. Tudom, hogy sokáig nem érsz rá; azért csak arra kérlek, magyarázd meg nekem, miért készítették az egyiptomiak a piramisokat.

Apa: Az egyiptomiak nem örömmel készítették a piramisokat, hanem királyaik, a faraók parancsára. Nagyon nagy, szögletes épületek ezek, melyek csúcsban végződnek. Építő köveidből, vagy a színes kirakó-kockákból kicsinyben megcsinálhatod. Legalább is hasonlót csinálhatsz

hozzájuk. Kirakod az alapot, a második sorban beljebb rakod a köveket, a következő sorokban még beljebb, míg a tetőre egy kő kerül.

Tamás: A képen ember és tevé áll az egyik piramis tövében; ebből látom, hogy igen magas volt az épület.

Apa: A rabszolgák százai évek hosszu során izzadtak, míg elkészültek vele. A köveket messziről hozták, megfaragták és helyükre illesztették. Képzeld, mennyi munkába került felépítésük. De legalább tartósak. Több ezer év óta állnak helyükön. Nemcsak az a népfaj pusztult el, mely felépítette őket, hanem meghódítóik meghódító is. Pedig a faraók az elpusztulás ellen védekeztek.

Tamás: Nem értem, mit akarsz mondani. Talán a faraók örök emléket akartak maguknak állítani?

Apa: Ez csak az egyik céljuk volt. Ezt el is érték. Ismerjük azoknak a királyoknak nevét, kik a piramisokat építették. De ők nemcsak arra törekedtek, hogy utódaik nevüket ismerjék, hanem az igazi halhatatlanságra is.

Tamás: Még mindig nem értem, hogy a piramisok hogyan segítették elő halhatatlanságukat, hiszen tudhatták, hogy a lelkük halhatatlan.

Apa: A faraók több ezer évvel Krisztus

előtt életek, a lélek halhatatlanságáról nem egészen úgy gondolkodtak, mint a keresztény népek. Ők meg voltak arról győződve, hogy elkövetkezik feltámadásuk, de csak akkor, ha testük nem porlad el. A halál után tehát a testet bebalzsamozták. Ezzel megmentették az elpusztulástól.

Tamás: A könyvben láttam ilyen bebalzsamozott testeket. Azt hiszem, rokonok ma is ráismernének halottjaikra.

Apa: Bizony, fiam, a bebalzsamozott holttestek (mumiáknak hívják őket) nagyon össze vannak száradva. A legtöbbet rokona se ismerné fel, de vannak köztük olyanok, melyeknél az eredeti arckifejezéséből is sok megmaradt. Ők minden esetre célt értek. A halottakat az elporladástól megmentették. A mi éghajlatunk alatt nehezen maradhattak volna meg a legjobban bebalzsamozott mumiák is. Náluk nem esik az eső, a levegő száraz, a mumiákat nem a földbe temették, hanem a sziklákba véstek odukat. Ezekben a sziklasirokban nagyon sok mumia van még ma is. Bár sokat kihoztak belőlük. Minden nagyobb muzeumban látható mumiákat, különösen szép gyűjtemény van Londonban és Párisban, de elég nagy számmal vannak Bécsben és Budapesten is.

Tamás: Még nem mondtad meg, milyen célra építették a piramisokat.

Apa: Nem szabad türelmetlenkedned; éppen most akartam rátérni. A piramisok a faraók sirkamrái voltak. Nem teljesen tömör épületek azok, hanem van bejárójuk, melyen keresztül el lehet jutni a sirkamrába. Ebben feküdt nagy kőkoporsóban a bebalzsamozott faraó. Várta a feltámadást. Míg el nem jöttek érte és ki nem rabolták sírját és ki nem dobták holttestét. Még azok a faraók jártak legjobban, kiknek holtteste nagy világvárosok muzeumába került, hol óvatosan gondozzák őket. Az emberek halkabban beszélgetnek, magukba mélyednek, ha megállanak kőkoporsójuk előtt. Elgondolkoznak a mulandóságról. Mennyi gőg, mennyi hatalom, mennyi remény és mennyi félelem áradt ki abból a száraz mumiából, amely valaha Egyiptom korlátlan ura volt. Tekintete előtt milliók remegve álltak; ma egy maréknyi por.

Tamás: Csak egy embert temettek egy ilyen hatalmas épületbe?

Apa: Némelyikbe, fiam, kettőt, hármat is. De három sirkamránál több nem volt a piramis

belsejében. A faraó feküdt az egyikben, a másikban esetleg felesége, a harmadikban gyermekei. Több holttestet nem szerettek egy sirkamrába tenni. Azt hitték, hogy az elhunyt szelleme ott bolyong és várja, mikor költözöködhetik vissza az elhagyott testbe.

Tamás: Felírásokat is láttam egyik-másik képen, de nagyon különös írás; egy cseppet se hasonlít a mi írásainkhoz.

Apa: Az egyiptomiak valóban nagyon különös módon irtak. Nehéz volt megtanulni az írást. A papokon kívül alig volt olyan ember, aki írni tudott volna. Ők lerajzolták azt, amit gondoltak. Ha sasról beszéltek, sast rajzoltak. Ezt hívják képirásnak. Később nagyon egyszerűsítették az írást. Az állandóan használt szavaknak egyszerű jelük volt.

Tamás: A festmény és az írás náluk egy volt?

Apa: Eleinte teljesen egy, csak később különbözött a festmény az írástól, mert – mint mondtam – a legjobban használt szavakra rövid jeleket találtak ki.

Tamás: El tudjuk olvasni az egyiptomi írást?

Apa: A tudósok elolvassák és értik az egyiptomi nyelvet is, természetesen, csak azok, akik vele sokat foglalkoztak.

Tamás: Nagy, ülő szobrokat is láttam a könyvben. Miért ülnek az emberek olyan mozdulatlanul?

Apa: Ennek nagyon érdekes oka van. A képeken a fontosabb embereket nagyobbaknak ábrázolták, vagy körülöttük a falat bemélyítették. Az alak félig kiállott a falból. Ha kifürészték, mint szobor állt előttük. Később külön készítették szobrokat, be a szobrász mindig arra gondolt, hogy a falnak egy részlete áll előtte.

Tamás: Mi történt később az egyiptomiakkal?

Apa: Egyiptom nagyon veszélyes helyen feküdt. A szuezi földszoros még nem volt átvágva, az út szabad volt Ázsia felől. Ázsia népeivel sok véres harcot vívtak a faraók. Néha ők győztek, néha őket győzték le. Győzelmeiket rendszeresen megfestették. Több ilyen képirás maradt ránk. A sok harcban elgyöngültek és elvesztették függetlenségüket. Sokáig uralkod-

tak ott a rómaiak, kik a híres Kleopatra királynőt megfosztották trónjától.

Szomorú volt ennek a termékeny országnak a későbbi sorsa. Sokáig volt az arabok és törökök kezében, majd a franciák híres császára, Napoleon, hódította meg. Jelenleg az angolok

parancsolnak Egyiptomban és némi szabadságot adtak az ottlakóknak.

A régi művelt Egyiptom utódjai részben kipusztultak a küzdelemben, részben összekeveredtek a hódítókkal.

Az aranycsengős báránka.

— Apró unokáinak meséli Elek nagyapó. —

Egyszer volt, hol nem volt, az üveghegyeken is túl, túlannan túl, ahol a kurta farku malac túr, volt egyszer egy kicsi királykisasszonyka; kicsi királykisasszonykának aranygyapjas, aranycsengős kicsi báránkjája. Aranycsengős kicsi bárányt királykisasszonyka minden reggel kivezette a rétre, ott báránka a zöld fűvet tépegette, szedegette, eszegette, mikor aztán harangoztak délre, udvari ebédre, kérdezte a királykisasszonyka:

— Jól laktál-e báránkám?

Felelt erre aranygyapjas, aranycsengős báránka:

— Hogyne, hogyne, asszonykám.

Kicsi hasam úgy megtele,
Még egy szál fű sem fér bele.

S megrázta a fejcskáját, rázta, rázta, megrázta százszor is, s aranycsengő, szépen zengő, csengett, zengett, de úgy, hogy a rét is zengett ám belé. Hogy ezt hallák a madárkák, ők is mindjárt dalba fogtak és daloltak olyan szépen, édesen, bizony, nagy kár, hogy nem hallád, édesem. S a pillangók, a pillangók, virágról virágra csapongók! Egy sem látta jó kedvébe: méz van a virág kelyhébe, méz bizony, édes méz. S a báránka, aranygyapjas, aranycsengős kis báránka mit csinált? Hát ő bizony azt csinálta, táncra perdült kicsi lába, mind a négy. Hej, a királykisasszonyka, ilyet sohse látta még, tapsikolt a kacsójával s ezüst csengésű hangjával biztatta a báránkját:

Ugri, bugri, hopp, hopp, hopp,
Én is veled táncolok!

Nemcsak mondta, meg is tette, nevetett a Nap felette. Fogta lábát báránkjának, a két első, s kettesben úgy táncolának, körbe-karikába, pedig a báránka nem is járt tánciskolába.

Hogy ezt látták a madárkák, még vigabban énekeltek, s a pillangók — mit gondoltok, mit csináltak? — ők is táncra kerekedtek.

Hiszen ez még semmi, a bál még csak most kezdődik igazán. Az ám, csak odavetődik egy bocika, mégpediglen tarka, se füle, se farka,

de a nyakán neki is volt csengő, bár nem arany, szépen zengő volt az is. Isten tudja, mit gondola, mikor hazulról elindula a kis hamis bocika, beállott a lakziba, azt sem mondta — befellegzett, ő is táncra kerekedett. A két első lábát összecsatogtatta, s magát folyton biztatgatta:

Járd ki, lábam, járd ki most,
Nem parancsol senki most!

Hej, lett erre sokadalom, lakodalom! Az emberek megálltak a hegyoldalon, úgy bámulták, úgy csudálták ezt a bált, s éljenezték a királyt, akinek a lánya, lám, magát nem hányja-

veti, a világot kineveti, báránkával, bocikával összekeveredik s táncra kerekedik!

Hanem ez még mind csak semmi. Isten tudja, hogy jött ide, a bálnak a közepibe beugrik egy kicsi kecske, mek, mek, mek! Ez is nyomban táncra perdült, aki látta, hogy fel nem dült nevétebe, jókedvébe, – nagy csuda. Nem kellett ide duda, de bizony nem, gyerekek, a kis kecske olyan szépen mekegett:

Akinek most kedve nincsen, mek, mek!
Annak egy csepp esze sincsen, mek, mek!

De már ezt a madarak megsokallták, az éneket egyszerre csak félbehagyták, fáról szépen leszállottak, táncba ők is beállottak, a fán csak egy öreg maradt s énekelte a tánc nótát, bár soha se látott kótát. Azt dalolta folytonosan, jó hangosan:

Hipp, hopp, hejje haj,
Nincsen köztünk semmi baj.
Táncoljatok, gyerekek,
Csak legyen jó kedvetek.
Hopp, pillangó, hopp, báránka!
Hopp, aranyos királynéka!
Ne hagyj magad, kicsi kecske,
Te se villásfarku fecske.
Hopp, bocika, hopp, hopp, hopp,
Ne sajnáld a lábodat!

Hanem egyszerre mi történt? Nem történt egyéb, gyerekek, csak az, ami veletek,

hogya sokat futi-futkároztok, ugrándoztok: egyszerre csak lecsücsültek a fűbe.

Phú, be meleg van! sóhajtoztak, ásitoztak, az ám, mind elálmasodtak.

– Jaj, be álmos vagyok! ásitott a királykisasszonyka.

– Be-e, be-e, én is, – bégett a báránka.

– Bú-ú, bú-ú, én is, bőgött a bocika.

– Mekekeke, hát még én! – mekegett a kecske.

A pillangók szót se szóltak, szép csendesen meghuzódtak a virágok kelyhibe s aludtak egyszeribe. Nem szóltak a madarak sem, a fészükbe visszaszálltak, bóbiskoltak, szundikáltak. Királykisasszonyka is elaludt. A báránka is. A bocika is. De még a kis kecske is. Mind aludtak, mind, mind, mind.

Ha el nem aludtak volna, mesém tovább tartott volna.

A felhők királynője.

– Színjáték. –

– Irta: Huszár Mária. –

Szereplők:

Ferike, 7 éves	Lila	} A szivárvány színei
Margitka, 9 éves	Kék	
Dada	Piros	
A felhők királynője	Sárga	
Célia, első apród	Narancs	
Még öt kis apród	Zöld	
I. testőr	Rózsaszín	
II. testőr	Égi dada	
	Az álom (öreg bácsi felhő képében).	

Szin: gyermek-hálószoba, két fehér kis ágygyal, játék- és könyvespolccal, középen kis kecske asztal, mellette két szék. A falon fehér óra, amely kilencet mutat. Mikor a függöny felgördül, Margitka már az ágyban van és a babáját altatja, Ferikét fürdőköpenyben és papucsban vezetni maga mellett a dada. Egy lámpa homályosan világítja meg a kis szobát. A dada leül-

teti egy székre a kis fiut, lehuzza a cipőt, mialatt a fiu megszólal.

Ferike: Dadas!

Dada: (lehuzza a cipőt, leveszi a fürdőlepedőt s beteszi az ágyba a kisiut.) Mi baj, Ferike?

Ferike: (komolyan.) Te, Dadas, miért esik mostanában mindég az eső?

Dada: Mert az Isten úgy rendelte.

Ferike: Hát az Istenkének nem jobban tesz, ha a nap süt, mint ha örökösen zuhog az eső?

Margitka: Tudod, Ferikém, én azt hiszem, hogy az eső épen olyan gyereke a jó Istenkének, mint a nap és azért esik, mert ő is szeretne itt mindent megnézni a földön, s nem hagyja addig békén, amíg le nem jöhet.

Dadus: Bizony, bizony.

Ferike: Te Margitka, én úgy szeretném látni egyszer, hogy honnan jön ki az eső.

Margitka: Hát nem láttad még a felhőt?

Ferike: A felhőt! Nagyszerű! Dehogyan nem láttam! Azt mindenki látja, de én belülről szeretném látni!

(Az óra kilencet üt.)

Dadus: Most már ne beszéljetelek, gyerekek, kilenc az óra, aludjatok! Hátha holnap napsugár fog besütni az ablakotokon. Akkor mentől korábban ébredtek, annál tovább játszhattok!

Ferike: (ásít.) Jaj, csak igazad lenne, Dadus, bizony, nem bánnám én, ha soha sem is esne az eső! Jó éjszakát!

Margitka, Dada: Jó éjszakát! (A dada leoltja a lámpát, a szobában sötét lesz, csak az eső kopogása hallatszik mindég erősebben.)

Ferike: Hallod, Margitka, mintha csak azt kopogná az eső a házon folytonosan: Zuhogok! Zuhogok! Azért is zuhogok! Jaj, de utálatos!

Margitka: Engem meg olyan jól elálmosít. (Ásit. Sémmit hang többé, mind a ketten elalyszanak. A szoba eltűnik; a szürkés homály lassanként felhő alakokat ölt, melyek lassan vonulnak egymás alatt. Az egyik dunnaszerű felhőn, melynek mackó alakja van, ül a felhőkirálynő, mellette kis apródok apró kancsókkal töltik hol az egyik, hol a másik felhőt, ki-kiszaladva a szín mögé vízért. Nagy sürgés-forgás. Az apródok a szürke ruhában alig ütnek el a felhőktől.)

A királynő: (hirtelen feláll ülőhelyéről, az apródokhoz.) Hó, megálljatok egy kicsit! Nem megmondtam, hogy az automobilnak ne adjatok ma többet?! Azt hiszitek, hogy talán máshova nem is kell jutni semminek! Soha nem bizhat rátok semmit az ember! Ha tiszter szólok is, mindég csináltok olyat, aminek semmi értelme sincs! Célia! Állj elő! Nem rád bízom az automobiljt!

Célia: (meghajol, keblére teszi kezét.) Felséges királynő, bocsánatodat kérem! Tudtam, hogy nem volna szabad több vizet beletölteni, de (lelkesen, karjait kitérve) olyan gyönyörű volt, amint a szél hajtotta és futott, vágatott s a víz zuhogott belőle! (Sajnálkozva.) Kár lett volna, felséges asszonyom! Ilyen szép gyorsan vágató alattvalód nem volt soha még! (A többi kis apród ezalatt is szorgalmasan dolgozik.)

Királynő: (tréfásan meghúzza a haját.) No,

nesze, te pazarló! Ezután nem bízom az automobiljt rád, jó lesz neked a mackó is.

Célia: (pityeregve.) Te parancsolsz, királynőm és én engedelmességek. Csak ne cammogna az a mackó olyan lassan.

(Szomorúan veszi a kancsóját és kezd töltögetni.)

Testőr: (megjelenik, a királynő elé lépve meghajlik.) Felség, sátrad előtt egy idegen áll, csapzottan drága adományodtól és sirva kéri, hogy beengedjük.

Királynő: (szigorúan) Idegen? Hogy merészelt idejönni? Küldd be azonnal!

Ferike: (hálóingben belép, a haja kuszáltan és vizesen omlik szemébe, az inge vizesen csapódik a testéhez. Az ajtóban ijedten megáll, körülnéz. A kis apródok meglepetten állják körül, senki sem tölt a felhőkbe vizet többé.)

Királynő: Jer közelebb! Ha idáig mertél jönni, most talán nem vesztetted el a bátorságodat?

Ferike: (lassan közelebb jön, majd mosolyogva a királynőhöz lép, meghajítja magát.) Igaz, amit ott kinn mondtak rólad? Azt mondták, hogy te vagy a felhők királynője!

Királynő: (összevonja homlokát szigorúan.) Igaz. De te, úgy látszik, nem tudod, hogy egy királynővel másképpen kell beszélni, mi?

Az apródok: (mind köréje sereglenek s a kancsókkal fenyegetően integetnek.)

Ferike: (rájuk mutatva): Azért haragszunk ők is rám?

Az apródok: (össze-vissza): Azért ám! Azt kitalálhattad volna! Bizony!

Ferike: Ez csak azért van, mert még sohasem láttam királynőt. (Letérdel és megcsókolja a királynő ruháját) Ugy olvastam a mesékben, hogy a lovagok meg szokták csókolni a királynő ruháját. Ugy-e, most már nem haragszol? (A szín mind világosabb lesz, egyszerre hangos kacagás hallszik kívülről, majd dulakodás. Mind arra néznek, egy pár apród kifut. Ijedten szaladnak vissza, mind a kancsóhoz kapnak s ismét szorgalmasan töltögetik a vizet.)

Királynő: Micsoda zaj van kinn? Célia, tudd meg! (Célia ijedten kifut. Lila, Kék, Piros, Sárga, Narancs, Zöld, Rózsaszín sugárcák közrefogják Céliát és nevetve vonszolják be. A királynő előtt összefogózva táncolnak.)

Sugárcák: (együtt): Itt vagyunk! Itt va-

gyunk! Felséged most újra alhatik egy jó darabot!

Királynő: Ó, hát ti mit akartok itt? Még sok víz van ám a kádjaiban, addig semmi szükség sincs reátok. Menjeteek csak szépen haza.

A sugárkák: (gúnyosan nevetve hajlonganak a királynő előtt s a kezükkel nemet intenek felé.)

Piros-sugár: Oho, ohó, királynő, ne légy olyan bőkezű a kádjaiddal, csak rávetjük az egyik szemünket s már ki is apadt a lelkük. Abbahagyátok a töltögetést, mi sem voltunk restek, kibújtunk az unalmas szobából s most menjeteek, kuksoljatok ti bent egy kicsit! (Mind nevetve eltáncolnak, az apródok pedig szomorúan húzódnak a királynő mellé.)

Ferike: (a királynőhöz): Miért nincs neked is ilyen szép ruhád és miért ilyen szomorú az arcod?

Királynő: Te vagy az oka mindennek. Ha te ide nem jössz, nem hagyták volna abba a töltögetést ezek a (mind dühösebben) haszontalan, rossz kölykök! Takarodjatok a szemem elől!

(Az apródok mind széjjelfutnak, csak Célia marad elbújva egy nagy felhő mögött. A királynő ledől a dunnaformájú felhőre, magára borít egy nagy, szürke fátyolt s elalszik. Nem lehet többé megkülönböztetni a többi felhőtől. A tér egészen világos és ragyogó, a szürke felhők lassanként kigomolyognak a királynővel együtt a színről. Kék, derült ég látszik, fehér felhőkkel. Az a felhő, amely mellett Célia megbújt, fehérre válik s a kis apród boldogan simul hozzá. Ferike folyton bámulva néz körül, amíg a felhők elvonulnak az égről, mindig ijedtebben hátrál, végre, mikor egészen világos lesz, meglátja Céliát a fehér felhő mögött. Odafut hozzá.)

Ferike: Hát mégse ment el mindenki! Már úgy megijedtem! Mondd, itt mind felhők laknak?

Célia: (önérzetesen) Hát te még azt sem tudod? Úgy látszik, hogy sokat tanultok ti ott lenni, azokban a sárhoz ragasztott bódékban.

Ferike: Micsoda? Sárhoz ragasztott bódé? Hát te, te dudod miben lakol?!

Célia: (fenyegetően áll szemben vele, kezét zsebretevé, mellét kidüllesztve): Mi-iben? Mondd hát, miben?

Ferike: (szembenéz vele) Hát egy csöpögő ringliszilben, ha tudni akarod!

Célia: (rárohan, birkóznak, mialatt a következő címeket adják egymásnak.) Te meghasadt fazék! Te sáros giliszta! Vizes ugorka! Száradt narancshéj!

(A zajra berohan a két testőr.)

I. testőr: Mi az? Mit csináltok? (Széjjelválasztja őket. A két fiu még most is lihegve néz egymással farkasszemet.)

II. testőr: (lenézően.) Kis öcsém, ha nem csalódom, te vagy az a hálóinges vitéz, akit pityeregve bocsátottam be a királynőhöz. Vagy tévedek talán?

Ferike: Az lehet, hogy akkor... bele is eshetett valami a szemembe. Meg aztán (félrehuzza gúnyosan a száját) itt nálatok furcsa világ van, még talán a tejeszsemlye is vizes!

(Mind nevetnek. Célia neki akar rohanni. II. testőr visszatartja.)

Célia: Ez már megint hősködik. Nem tetszik itt neki, úgy látszik. Minek jöttél hát ide, ha szabad kérdenem?

I. testőr: Igaz, hogy a csudába kerültél te ide? Talán esőtöltögető akarsz lenni? Hiszen szép, de azt is meg tudja az ember!

Ferike: Esőtöltögető? Hát az mi? Én ugyan soha sem lennék! Ha esőfelszáritó lehetnék, nem mondom. Az esőt ki nem állhatom.

Célia: (a testőrökhöz.) Amint látjátok, kár, hogy be nem törtem a fejét! Nem szereti az esőt! Nem szereti a mackót (mind nagyobb elragadtatással) a sárkányt, a pelikánt és nem szereti az automobilt!

Ferike: Az nem igaz. Az automobilt például nagyon szeretem. (Bizalmasan.) Tudjátok, a múlt héten Gábor bácsim el is vitt Pesttől Tétényig. Ugy repültünk, mint a szél. De azt úgy is hiába mondom. Ti azt nem értitek. (Mind nevetnek.) Mit nevettek? (Körülnéz magán.) Talán számárfület tüztetek a hátamra?

Célia: (komolyan.) Erre egyáltalán nincs szükség. Épen elég nagy számár vagy te úgy is.

Ferike: (neki akar menni.) Hallod, ez már mégis csak sok. (A testőrök megfogják.)

Célia: (odamegy a fehér felhőhöz.) Lefekszem és alszom. Nem szeretem hallgatni ezt a sok bölcsességet. Jobb lesz, ha ti is alusztok, mert sokat dolgoztunk e héten.

(A testőrök kimennek, Ferike ott marad egyedül, Célia a fehér felhőre támaszkodva al-

szik. Egyszerre a hátsó ajtón belopózkodik a Sárga sugárka és Ferikéhez szalad.)

Sárga sugár: Te olyan különös vagy! Te nem ide tartozol?

Ferike: Nem!

Sárga sugár: Hát én ezt rögtön láttam. A testvéreimet kinevettem, mert ők azt hitték, hogy egy nagy jégcsap vagy, amilyenek vannak néha a felhőkirálynő udvarában. De én tudtam, hogy a te szemed olyan ragyogó, mint az én ruhám s ha jégcsap lennél, bizonyosan elolvasztanád saját magadat. Ugy-e?

Ferike: Milyen jó és kedves vagy te, hogy utánam jöttél! Már olyan egyedül voltam. S ezek a feltöltögető urfiak nem a legkellemesebb pajtások, azt mondhatom.

Sárga sugár (nevetve): Azt elhiszem. Hát ránk hogy bosszankodnak! Mikor mi megjelentünk, ők mehetnek aludni s a mi fényességünk úgy fáj nekik, mint az égető tűz! Nem tudom pedig, mit szeretnek ezeken a fekete, sötét dunyhákon. Én ki nem állhatom őket!

Ferike: No, már én sem.

Sárga sugár: Sokszor hetekig lessük a testvéreimmel, hogy egy kis rést találjunk közöttük s kibukjunk tarka ruháinkban az égre. Oly irigyek, ha észrevesznek bennünket, szétterpeszkednek, hogy senki meg se láthasson, mindenki az ő gyönyörűséges termetükben gyönyörködjön.

Ferike: Ó, de örülök, hogy megismertelek téged! Mióta bejöttél, az egész szoba olyan vidám és azt sem tudom, mit csináljak örömben.

Sárga sugár: Gyere velem, ki az égre! Ugy is kikapok már, mert a testvéreim azt szeretik, ha mind együtt állunk egymás mellett s az én szímem nagyon hiányzik ám az égi koszorúból. (Penderül Ferike előtt.) Ugy-e szép szín? Ha kifekszünk az égre, messze elragyog a ruhánk színe, különösen eső után. Látni ezt onnan is, ahol te lakol?

Ferike: (bámulva.) Hogyne! De mi szivárványnak hívjuk. Hát én igazán nem hittem volna, hogy ti feküsztek az égen s az ragyog olyan szépen.

Sárga sugár: (büszkén.) Látnod, hát én vagyok az égi koszoru... vagy hogy is mondjátok ti?

Ferike: Szivárvány.

Sárga sugár: Hát legyen szivárvány legszébb színe.

A hat sugárka: (haragosan fut be.) Hát itt vagy? Hallatlan! Hogy mertél megszökni? Mit csinálsz itt?

Sárga sugár: (nevetve maga mellé ráncigálja Ferikét.) Meg ne egyetek, hiszen nem veszttem el.

Piros sugár: Miért jöttél ehhez a jégcsaphoz?

Sárga sugár: Ugyan, mondtam már, hogy nem jégcsap! Onnan jött, ahonnan minket is szoktak látni.

Mind: (összevissza.) Hogy jöttél? Kivel jöttél? Arról a sárga gömbről, vagy a sápadt fényű gömbről jöttél?

Ferike: (meghajol): Mi földnek hívjuk, ahonnan én jöttem. Hogy hogyan jöttem, azt magam sem tudom.

Piros sugár: Nem tudod? Az lehetetlen. Hát akkor, hogy még vissza?

Sárga sugár: Hát nem megy vissza! Kérünk a nagy fényességtől ruhát számára s ő lesz az égi koszorúban a nyolcadik színű sugárka.

Piros sugár: (Ferikéhez) Nos, mit szólna hozzá?

Ferike: (határozatlanul áll) Nem tudom, hogy... Igazán azt hiszem, engem várnak otthon.

Sárga sugár: Ó, nézd, te nem tudod, milyen szép itt. Te csak ezt a csúnya helyet látod, de itt a felhők laknak. A mi szobánk, ó, az csupa fény, ragyogás. Ott nem lehet a boldogságtól ám aludni sem, csak táncolni lehet s ha égi útra megyünk, mi mindent látunk! Jer, jer és maradj örökre velünk.

Ferike: (lehajtott fejjel, szomorúan áll): Te szép és jó vagy sugárka, s én tudom, hogy a te szobád ragyogó, de látod, én már most is fáradt vagyok, a lábaim nehezek a nagy úttól, aludni szeretnék... A ti égi szobátok nem lenne jó nekem, aztán az égi útra se kísérhetnék benneteket, mert nincsenek szép, ragyogó sugaraim... Csak elrontanám a ti égi koszorúkat.

Mind: Szegény... Persze... Hogy is nem gondoltunk erre?... (Szomorúan állják körül)

Az égi dada: (hangja kintről) No, hova lettek már? (bejön).

Égi dada: kövér, tarka ruhája van, a haján tarka sallangos fejdísszel) Hát itt plety-

káznak ezek a haszontalanok. Az egész udvar elsötétült, mindenki őket várja, aztán itt rajcsúroznak. Gyűjjenek mán! (A sugárkák mind csókot intve Ferikének, elfutnak. Sárga sugár utójára marad, megcsókolja Ferikét).

Sárga sugár: Én mindég emlékezni fogok rád. Reggel én fogok először beosonni az ablakodon, hogy köszöntselek! Isten veled! (Elfut)

Ferike: (Egyedül áll.)

A fehér felhő: (lassan felemelkedik, Célia lepottyan róla, ijedten dörzsöli a szemét s a függöny legördültéig így marad a földön ülve és báméskodva.)

A fehér felhő: (Egy hosszú szakállas bácsi odamegy Ferikéhez). Gyere, fiacskám, ideje, hogy hazatérjünk, mert kikapunk a dadától.

Vége.

Legnemesebb tett.

Az egyszeri gazdag embernek volt három fia. Mikor e fiuk megnőttek, az apa felosztotta közöttük vagyonát, csupán egy igen értékes gyűrűt tartott meg a maga számára.

— Ez a gyűrű — mondotta — azé lesz, aki a legszebb és legnemesebb tettet követi el közületek.

Ezután a fiuk elszéledtek a világba s csak egy év múlva kerültek ismét haza.

— Nos — fogadta őket apjuk — meséljétek el, mit csináltatok, míg távol voltatok, hogy, ígéretem szerint, odaitélhessem a gyűrűt.

Ekkor az első fiu így szólt:

— Utazásom közben egy idegen ember arannyal, ezüsttel tele ládikát bizott reám anélkül, hogy valami bizonyítékot kért volna tőlem a kincs átvételéről. Könnyen megszökhettem volna az értékes ládikával, de ahelyett én hűségesen megőriztem s mikor visszatért az idegen, úgy adtam vissza neki, amint kaptam.

Erre az apa így szólt:

— A te viselkedésed igen szép volt, fiam, de nem tettél egyebet, mint ami kötelességed volt. Ha a megőrzés végett rádbizott ládikát elloptad volna, te lettél volna a legnagyobb gazember.

Ezután a második fiura került a sor, ki a következő esetét mesélte el:

— Amint vándorlásom közben egy tó mellett elhalaadtam, észrevettem, hogy egy kis gyermek, aki a tó partján játszadozott, beleesett a vízbe. Én habozás nélkül utánavettem magamat és megmentettem a gyermeket a biztos halálból. Segítségem nélkül feltétlenül belefutott volna a mély tóba.

— A te cselekedeted is nagyon szép volt, — mondotta az öreg — de te is csak kötelességedet teljesítetted. Mert mindnyájunknak kö-

telessége, hogy segítsünk azokon, kik veszélyben forognak.

Végül a harmadik fiu ezeket mondotta:

— Utközben találkoztam az ellenségemmel, aki egy mély szakadék szélén aludt. Ha alvás közben csak egy hajszálnyira is megmozdul, menthetetlenül a mélységbe zuhan és agyonzuzza magát. Én azonban óvatosan felköltöttem és így megmentettem az életét.

— Ó, kedves fiam — szólt most az atya — a tiéd lesz a gyűrű! Mert nincs szebb és nemesebb dolog, mint ha az ellenségünkkel is jót teszünk.

A CIMBORA REJTVÉNYEI

Számrejtvény.

- 4, 5, 6. Ebben laknak az emberek.
 1, 2, 3. Szám, az alsó része kerék.
 9, 8, 7. Mocsarakban gázol, kutat.
 10, 8, 12, 14. Hallgat, nem beszél, csak mutat.
 13, 14, 15, 16. Itt laknak a földművesek.
 11, 7, 12, 2. Mutat egy szép leánynevet.
 1-16. Mind közmondást meglelheted.

Betűrejtvény.

— Beküldte: Benedek Andris. —

B e e e

Találós kérdés.

- Melyik ér eledel?
 Melyik ér edény?
 Melyik ér férfi név?

Pontrejtvény.

... dör, . uha, . . vény, . . . git, a . . a,
 . . klós, . áz, visz . . .

Ha e hiányzó betűket és szótagokat helyesen kiegészítve egybeolvassuk, egy híres költőnk nevét kapjuk.

Verses rejtvény.

— Goldstein Mórtól. —

Van egy iparos, akinél
Majd mindennap vásárolunk.
De azt, mi a nevében van,
Nála bizony soh'se kapunk.
Pedig ha ő azt árulná,
Ami benne van a nevében,
Akkor mi pecsenye helyett
Meszet ennénk minden délben.

Rejtett közmondás.

— Berkovics Józseftől. —

Ma, három, lány, házas, angyal, nyíl,
piszkafa, kása.

(Ezekben a szavakban egy-egy szótag
van elrejtve, amelyek helyesen össze-
rakva egy közmondást adnak.)

Rejtett nevek.

— Tózsér Károlytól. —

Anti bort iszik.
Ki vánszorog errefelé?
Máté valamit mondott.
Ella cimbalmozik.
Hamar írj egy levelet.
Egy kádár Páduába ment.
Márta mással játszik.
A hid alatt nincs víz.

(Minden sorban egy-egy keresztnév van elrejtve.

Találjátok ki!)

A *Cimbora* 27. számában közölt rejt-
vények helyes megfejtése:

I. Két szék közt a pad alatt.

II.

3	2	3	2
2	3	2	3
2	3	2	3
3	2	3	2

III. Kalapács.

A *Cimbora* 27. számában közölt rejt-
vények helyes megfejtői:

Pados Pál Kolozsvár, Róth Manyi, Káhán Klára,
Gottlieb Kata, Vigh József, Horn Editke, Oszaczk
Elemér, Gottlieb Böske és Ilonka, Tatár Bözsi, Tatár
Józsi, Kelemen Sándor, Barbul Marici, Róth Manyi,
Neumann Kató, Klein Irma, Herschkovits Elza és Sán-
dor, Kardos István és Tibor, Ausländer Agica, Kertész
Sándor.

Könyvet nyertek:

Ausländer Ágica, Tatár Bözsi,
Horn Editke Kolozsvár.

Öreg Cimbora üzeni:

(E rovatban minden kis cimbora levelére, válaszolunk)

Klein Irmának: Poczok Pista köszöni a szives érdeklődést és üdvözetét küldi. A nyáron vakáción volt, de most már ő is berukkolt és ismét el fogja kezdeni a napló-írást. A rejtvényed tulságosan könnyű. Bizony nem helyes, hogy Petki Böske a IV. osztályu nyelvtanból írta ki a rejtvényt és a saját neyét írta rá. Ezennel meg is róvóm érte. **Platthy Magdának:** A megfejtésed sikerült, próbálkozz máskor is, hátha egyszer szerencséd lesz és nyersz egy könyvet. **Káhán Klárának:** A rejtvényeidben betűhiba van. A te egyik rejtvényed megfejtése például ez: benn-zin, mert a „z” az „i”-n benn van. A másiké Benn-ő, mert az ő benn van és lenn-dül-et, mert az „et” lenn dül. Már pedig benzín, Benő és lendület szavakat csak egy „n”-nel írjuk. A rejtvénynek pedig betűre pontosnak kell lenni. Az üdvözetet egyébként köszönjük. Poczok Pista irni fog. **Pilhoffer Oszinak:** Kedves vagy, Osz, hogy Szárazberekéről írtál. Annál jobban esik ez, mert Öreg Cimbora sok lovasdit játszott ám a berki poros utcán meg a malom-sikátorban. Már magam is várom azt a karácsonyt, mikor az első sajátkezü levelet megkapom tőled. Remélem, hogy jó tanuló leszel és nem hozol szegyént a fejemre. **Schréter Zolinak:** Annak a kis fiunak, aki nem akart menni hegedű órára, az a büntetése, hogy helyette otthon két órahosszat gyakoroljon a hegedűn akkor, amikor a többi gyerekek játszanak. Azután Kérje meg szépen a szüleit és a hegedű-tanárt s ígérje meg, hogy ezentul pontosan eljár órára. Így írja ezt elő Öreg Cimbora szigorú büntető törvénykönyve, amelyben minden szófogadatlan gyerekre van paragrafus. Ird meg, hogy kitöltötte-e a büntetést a szófogadatlan gyerek, aki - remélem - nem te voltál. **Neufeld Endrénének és Pálnak:** Mindkét rejtvényetek tulságosan könnyű. A mi kis cimboráink nagyon okosak ám, igen hamar kitalálják a rejtvényeket. Olyanokat keil közölni, amelyeken egy kicsit török a fejüket. **Ausländer Ágicának:** Nem késtel el a megfejtéssel, Ági, jó hogy siettel. A Cimbora igyekszik, hogy továbbra is szeressétek. **Paál Annának:** Jaj, de kedves kis lány lehetsz, hogy ilyen meleghangú levelet tudsz írni. Csak írj minden héten, mert Öreg Cimbora nagyon szereti az okos és jólelkű gyerekeket. Már pedig a te leveledből csak úgy sugárik ez a két szép tulajdonság. Ird meg, melyek azok a számok, amelyek hiányoznak és szívesen elküldetem azokat. Édes apádat üdvözöljük mindnyájan. **Herschkovits Sándornak és Elzának:** A kért számokat elküldettem. Azóta már bizonyára meg is kaptátok. **Kertész Sándornak:** Nem kaptam én meg a leveledet kis cimborám, amelyikben a rejtvényeid voltak. Küldd el még egyszer. **Stern Herminnek:** Jól van kis lányom: a rejtvények megfejtése sikerült. Ha pedig csak azért nem írtál, mert a beiratkozással voltál elfoglalva, akkor nincs baj. Irjál, de csak akkor, amikor időd van. Mert első az iskola. **Erős Lacinak:** A rejtvények megfejtéséhez nem kell a rejtvény egész szövegét újból leírnod. Elég, ha megírod, hogy melyik számnak a megfejtéseit küldöd és mi a megfejtés. **Tumbász Sándornak:** Utánanézttem és láttam, hogy a lappéldányok is elmentek, a jutalomkönyv is. Ha nem kaptad volna meg őket, irjál, elküldetem még egyszer. **Kolontáry Lacinak:** A te könyvedet is elküldtük. **Horn Editkének:** örülök Editke, hogy te is beállottál a kis cimborák közzé. Ugy-e, nagyon megnőtt a szakállam. Így van az, ha megöregszik az ember. A kis cimborák, köszönöm kérdésedet, jól vannak és jól viselik magukat. Irjál gyakran Editke. A rejtvényed jó, de képrejtvényt nem tudunk megrajzoltatni, mert az igen sokba kerül.

